

det Toldforlig, der har bragt Nedsættelser langt over, hvad vi fra vor Side havde tilsigtet.

Ordføreren (Reedtz-Thott): Jeg retter mit Udtryk før, det var en Fortalelse; det er ikke 4 Mill. Kr., der er Tale om, det er 2 $\frac{1}{2}$ Mill.

Finansministeren (J. C. Christensen): I Anledning af et enkelte Udtryk, som det ærede Medlem kom med, om; at den Lov, som vi nu her staa i Begreb med at faa vedtaget, betød en stærk Skærpelse af de bestaaende Regler, og at den medførte en Smaalighed og en Nærighed — tror jeg, det ærede Medlem sagde —, som man ikke hidtil har kendt, skal jeg udtale, at det forholder sig slet ikke saaledes. De bestaaende Lovregler, som vi nu have, findes jo paa forskellige Steder og bestaa væsentlig kun i Sats for Arveafgiften; det er gamle Lovregler og saa en hel Del Sats, som ere fastsatte til forskellige Tider. Vor hele Lovgivning om Arveafgiften bestaar i Grunden af en hel Mængde Reskripter og Skrivelser og saa en lang Praksis, og den kan være meget besværlig og er i Virkeligheden meget besværlig og meget utilgængelig for den jævne Mand her i Landet, og Befolkningen vil sætte Pris paa at faa alle disse Regler kodificerede, omarbejdede, gjorde forstaaelige og satte ind i en Lov, hvor man kan gaa hen og læse sig til det alt sammen i Stedet for, at man ved det mindste Skifte øjeblikkelig skal gaa til Sagførere og i mange Henseender give sig Sagførere i Vold. Jeg tror slet ikke, at det ærede Medlems Bemærkninger her om Lovforslaget i nogen Henseende ere ramvende.

Piper: Jeg er ikke i Tvivl om, at den jævne Mand vil sætte Pris paa at faa samlet de Bestemmelser, vi have om Arveafgiften, men jeg tvivler rigtignok meget om, at den jævne Mand vil være i Stand til at finde ud af denne Lov uden en Sagførers Hjælp.

la Cour: Ja, jeg kan nu ikke indse, at den jævne Mand kan være overordentlig velfornøjet med, at han forholdsvis skal svare meget mere i Arveafgift end de, der faa langt højere Arv. Vi gøre os skyldige i den samme Fejl ved denne Lov, som vi have gjort ved Indkomstskatteloven, naar vi ville have en stigende Skala, at vi nemlig lade Skalaen stige stærkt ved de lavere Indkomster, her altsaa ved

de lavere Arvelodder, hvorimod vi lade den omtrent helt svinde bort, naar vi komme til de højeste. Jeg tror heller ikke, at Statskassen er særlig tjent med at gaa frem paa den Maade.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslaget (se Tillæg C.)
vedtoges med 29 Stemmer mod 12.

Formanden: Lovforslaget vil nu blive oversendt til Folketinget.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af: Forslag til Lov om nye Jernbaneanlæg m. v.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1021 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 3417).

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (Madsen-Mygdal): Det er jo en meget stor Sag, her ligger for. Den omfatter 8 Statsbaneanlæg og berører selvfølgelig en Mangfoldighed af Interesser i de forskellige Egne. Det kunde altsaa være ret rimeligt, at denne Sag gav Anledning til en længere Diskussion. Jeg skal derfor for at bidrage mit til, at Tiden bliver benyttet saa godt som muligt, afholde mig fra at komme med videre indledende Bemærkninger eller almindelige Betragtninger angaaende Betænkningen og Sagen i hele dens Almindelighed og kun sige, at det høje Ting vil have lagt Mærke til, at der er en ikke ringe Forskel mellem Stillingen nu og ved første Behandling her af denne Sag. Man vil erindre, at der rejstes stærke Betæneligheder mod Lovforslaget baade med Hensyn til Forslagets finansielle Side og ogsaa med Hensyn til dets reelle. Jeg er imidlertid glad ved at kunne sige, at efter at vi have behandlet Sagen i Udvalget i alle dens Enkeltheder, ere vi Tid efter anden komne til at se lidt mere lyst paa Forholdene og mere velvilligt paa de forskellige Forslag, der ere stillede. Der er saaledes opnaaet Enighed om det allervæsentligste. Det er ganske vist saaledes, at der er enkelte